

Llobàs

Direcció: Pau Calpe **Guió:** Pau Calpe, Nati Escobar Gutiérrez (novel·la: Ginés Sánchez)
País: Espanya **Durada:** 103 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Josep Manel Casany; Jany Collado; Lola Coma; Enric Juezas... **Fotografia:** Víctor Entrecanales
Distribuïdora: Alfa Pictures **Estrena a Espanya:** 17/07/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en català

SINOPSI

L'Adrià (León Martínez) és un noi que viu de poble en poble amb el seu germà gran Ramon (Pol López) i la parella d'aquest, la Tona (Maria Rodríguez Soto). L'Adrià és mut, no suporta els espais tancats i li costa mantenir l'atenció quan li parlen. Allà on van, tots se'n riuen, l'insulten, li llencen pedres. I és que l'Adrià, les nits de lluna plena no pot dormir i vaga pels carrers. I olora sang... I per això tots tres van d'aquí cap allà, amb la seva furgoneta. Fugint. (FilmAffinity)

CRÍTICA

17/10/2023 - El segon llargmetratge de Pau Calpe Rufat, que adapta una novel·la catalana, és un reeixit treball sobre la transformació i la resistència

L'Adrià (**León Martínez**) és un adolescent sense llar. És mut i orfe, no suporta els espais tancats, sempre va encorbat i sovint pateix assetjament escolar. La seva mirada perduda resulta inquietant quan es posa en tu, però aviat s'allunya en una altra direcció. La impermanència sembla seguir-lo onsevulga que vagi, així com els problemes, sobretot quan hi ha lluna plena. L'Adrià és el protagonista del segon llargmetratge del productor i director **Pau Calpe Rufat**, **Llobàs**, que s'ha estrenat mundialment a la Competició Internacional del Festival de Varsòvia. Després de la seva òpera prima, *Tros* (2021), la seva nova proposta és un drama psicològic atmosfèric que s'inspira en el folklore i la realitat social dels estils de vida marginals i nòmades en la vida rural espanyola.

Calpe Rufat i la coguionista **Nati Escobar Gutiérrez** adapten la novel·la *Lobisón* de l'autor català **Ginés Sánchez** en una història de licantrops força continguda i poc convencional. **Llobàs** no és tan directa en la seva narració com podria suggerir el títol. Al contrari, la pel·lícula opta pel realisme i envolta la possible transformació del protagonista en un halo de misteri. És cert que l'Adrià sent set de sang (de gallines) a la nit, però la seva existència inarticulada i el fràgil sentit de l'autopercepció xoquen amb la figura tradicional de l'home llop. Si no fos per la subtil i absolutament desconcertant interpretació de León Martínez, la pel·lícula hauria fregat la paròdia. De fet, es mou a la corda fluixa entre el cinema de gènere i el realisme social, però ho fa impressionantment bé.

Muntada de forma meticulosa per **Ares Botanch** i rodada amb nitidesa i sensibilitat per **Víctor Entrecanales**, **Llobàs** és una pel·lícula inquietant i evocadora que aconsegueix empatitzar amb l'altre tant en el seu estil visual com en el seu contingut narratiu. El germà gran de l'Adrià, en Ramon (**Pol López**), i la seva xicota Tona (**Maria Rodríguez Soto**) viuen en una furgoneta, movent-se d'un poble a un altre mentre ell es guanya la vida a base de petits robatoris i tripijocs. El cert és que no juguen a ser una família, ja que l'Adrià dorm sempre a la intempèrie en un matalàs sense llençols ni coixins, menjant una o dues magdalenes al dia servides al mateix bol, com si fos una mascota, igual que el seu petit gos rescatat. A més de representar una fluida estructura familiar antinuclear, la pel·lícula presenta una crítica a la masculinitat tal com la coneixem, reforçada per la premissa de la novel·la (revelada a través de crús *flashbacks*), segons la qual el setè fill (l'Adrià) d'una família es converteix en un home llop. Els contes populars, els mites i les normes patriarcals s'entremesclen en la subtrama de la pel·lícula, que és millor que els espectadors descobreixin per ells mateixos.

Ja sigui una metàfora sobre aquells que són diferents pel que fa als seus cossos, identitats o discapacitats, o una mirada poc convencional sobre un grup de persones que viuen al marge de la societat i es resisteixen a les estructures normatives, **Llobàs** ofereix als seus personatges respecte i dubtes a parts iguals. Aquesta obertura és una mostra de la sensibilitat humanista del director i fins i tot insinua la possibilitat de transcendir el que pensem que significa ser "humà", quan eliminem la dicotomia entre naturalesa i criança.

Savina Petkova – cineuropa.org